

SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinelliová
Než hodiny
odbijí půlnoc

 HARLEQUIN[®]

CAROL MARINELLIOVÁ

NEŽ HODINY
ODBIJÍ PŮLNOC

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

ještě jsme si tady moc nepovídali o jedné sérii, jejíž už třetí díl si můžete tento měsíc přečíst. V originále se jmenuje „Těhotné princezny“, takže je vcelku jasné, co je její zamýšlenou spojovací linií. Ve skutečnosti jsou to ovšem princové z neexistujících království – Zeus, Jag, Vincenzo a Rafael –, které spojily společné studie v Oxfordu a závazek „nezamilovat se, neoženit se, nemít děti“ (asi tušíte, jak to musí dopadnout, že?).

Zajímavostí této série je to, že každý z jejích čtyř dílů napsala jiná autorka. Caitlin Crewsová (Princova ostudná aféra, příběh prince Zeuse¹ v březnu), Marcella Bellová (Poušť jeho srdce o princovi Jagovi v červenci), teď listopadu je to tedy Maisey Yatesová (Začalo to pomstou a princ Vincenzo). No a v prosinci to bude Jackie Ashendenová (Její jediná vzpoura s princem Rafaelem).

Bylo by určitě prima, kdyby bylo technicky možné, aby všechny čtyři příběhy překládal do češtiny jeden a týž člověk. Bohužel se to nepovedlo, takže máte možnost posoudit nejen práci čtyř autorek (Jak se domlouvaly? Mailovaly si, chatovaly, telefonovaly si? Nebo se snad někde sešly osobně?), ale i tří překladatelek.

Snad se Vám bude líbit...

*S láskou
Váš Harlequin*

¹ Pravidla umožňují v případě, že nejde o antickou postavu, ale o moderní užití jména, používat „české“ skloňování „bez Zeuse“ místo „bez Dia“. Poznámka redaktora.

Carol Marinelliová

**NEŽ HODINY
ODBIJÍ PŮLNOC**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Greek's Cinderella Deal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9442-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9443-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9444-7 (PDF)

PROLOG

„Musíme si promluvit.“

Costa Leventis sotva vzhlédl od počítače. „Teď ne, Galene¹.“

Byla sobota dopoledne, ale ani víkend ho neodradil od práce. Přesto to Galen nevzdával.

„Proč stále nemáš osobní asistentku?“

„A proč bych měl, když můžu využívat tvoji?“

Byl to jejich obvyklý vtípek i kámen úrazu – sdíleli rozlehlé kanceláře v luxusní aténské čtvrti Kolonaki. Přesněji řečeno, Galen řídil svoji technologickou společnost ze stejné budovy, jako Costa své realitní impérium.

Zpočátku spojili omezené prostředky a pořídili si něco, co bylo v bohaté čtvrti prakticky přístěnkem na košťata, ale známá adresa propůjčovala jejich obchodům důvěryhodnost. Nebyli úplně přátelé, jen dva chudí kluci z Anapiró, kteří se chtěli mít dobře. A fungovalo to skvěle, protože nyní budovu vlastnili a vedle toho oba ještě mnohem víc. Ale každý hrál sám za sebe, než že by bojovali společně.

„Ale tohle tvoje využívání Kristiny je důvod, proč

¹ Galen, Costův přítel, byl hlavním hrdinou knihy *Řek, který na mě zapomněl*, jež vyšla v dubnu tohoto roku. V této knize se objevuje i Costa, Mary a Kristina, Galenova asistentka. Poznámka redaktora.

si musíme promluvit,“ trval na svém Galen. „Brzy odejde na mateřskou dovolenou –“

„Takže čeká dítě?“

„Ježíši, Costo!“ Galen se neubráníl neochotnému smíchu. „Je skoro v sedmém měsíci.“

„Pokud budeš hledat novou osobní asistentku, mohl bych navrhnout někoho s vřelejší osobností?“

„Nežádám tě o radu,“ namítl Galen. „S Kristinou jsme diskutovali o její náplni práce po návratu z mateřské a hlavní problém jsi ty. Odmítá vést ten tvůj rozsáhlý černý adresář.“

„Ale prosím tě,“ odmávl to Costa. „Občas ji požádám, aby poslala květiny nebo zrušila rezervaci v restauraci.“

„Právě jsi jí v sobotu ráno volal, aby ti zařídila le-
tadlo, pokoj v oblíbeném londýnském hotelu a rezervaci soukromého stolu.“

„Pracovní rozhodnutí na poslední chvíli. Nemá to nic společného s mým adresářem.“

„Kristina má na starosti *moje* obchody. Nefiguruje na *tvé* výplatní pásce.“

Oba muži byli svým způsobem impozantní a ani jeden z nich neměl tendenci ustupovat.

„Musíš si najít vlastní asistentku, a ne si neustále půjčovat moji. Vždyť máš zatracené virtuální asistentky doslova všude, a přesto žádnou nezaměstnáš.“

„V tomhle si stačím *sám*,“ odpověděl Costa.

Rozhodně nechtěl, aby se mu někdo šfoural v obchodních věcech a poznal jeho triky, ale aby se vrátil k věci...

„Proč jsem najednou ten špatný a proč s tím Kristina neměla problém, když se pokoušela najít místo na svůj zasnubní večírek?“ přerušil Costa nastalé ticho.

„Pokud si správně vzpomínám, konal se v mém pařížském hotelu. A já ho zaplatil. A pak, když ti řekla, že přemýšlí o odchodu kvůli stresu ze svatby, ještě

umocněném mou obtížnou maličkovostí, nebyl jsem to já, kdo přikázal mým zaměstnancům v Lichtenštejnsku, aby se o to postarali?“

Jistě, Costa ji občas požádal o pomoc, ale moc dobře ji za občasné neochotné úsilí odměnil.

„Má jiné věci na práci,“ prohlásil Galen. Protože zatímco on byl dobrý v číslech, Costa byl odborníkem na lidi.

„Prostě ji přestaň úkolovat.“

„Jistě,“ prohodil. „Pošlu jí květiny a omluvím se.“

Ačkoliv pochyboval, že to Kristinu nějak uklidní. Byl si celkem jistý, že jí o něco jde.

„Tak co máš v plánu? Setkání s Ridgemontem?“ zeptal se Galen.

Costa se zamračil. Galen se obvykle nezdržoval společenským tlacháním. Málokdy se navzájem pletli do své práce. „Řekl jsem Kristině, ať si nepouští pusu na špacír.“

„Byla to formální stížnost, žádné drby,“ odporoval Galen. „Příští týden se podepisuje dohoda na Blízském východě, že?“

Costa neodpověděl.

„Jsem jenom zvědavý, proč se s ním chceš dneska scházet, když s tím několik týdnů otálíš.“

„Jsmě Řekové,“ odpověděl Costa nenuceně. „Moc dobře víš, že rádi uzavíráme obchody osobně.“

„Ridgemont není Řek,“ podotkl Galen zbytečně. „A už dávno se s ním soukromě nestýkáš.“

„Některé věci je lepší řešit mimo zasedací místnost.“

„Costo,“ varoval ho Galen. „Nejsem si jistý, k čemu se chystáš, ale –“

„Nechme to tak,“ odsekl Costa a zavřel notebook. Pak se zvedl k odchodu, aby chytil letadlo.

„Nedávny prodej pozemků v Anapliró... *nevyhnutelné* zpoždění...“ Galen se odmlčel. „Pokud tomu správně rozumím, pak nejspíš i Ridgemont.“

Costa stále mlčel.

„Je to tyran.“

„Myslíš, že to nevím?“

„Podívej, nepochybuj, že to máš právně ošetřené. Ale přes veškerý Ridgemontův rodokmen je to jen rozmazlené dítě s výbušnou povahou. Jestli se ho chystáš podrazit...!“

Kristepane, dokonce i *Galen* to viděl!

„Pak je dobře, že jsem byl kdysi *kakoúrgos*,“ pokrčil *Costa* rameny. *Protože přežil na ulici a ano, občas se choval jako lump. „Nemarní čas obavami o moje záležitosti.“*

„Dávej si pozor, *Costo*,“ varoval ho *Galen*.

Jenže Costa jeho varování nepotřeboval. Přes rameno se neustále díval už víc než čtvrt století.

Costa vášnivě nenáviděl Erika Ridgemonta už od svých deseti let. Ne, že by o tom Galen nebo kdokoliv jiný věděl.

A teď měl namířeno do Londýna a myslel na jedinou věc.

Održení.

A začne to dnes večer.

PRVNÍ KAPITOLA

Mary bývala kdysi odvážná. Měla to i písemně! Zasněně zametala podlahu v salonu a přemýšlela o staré školní zprávě, kterou včera večer listovala.

Mary je občas trochu lehkomyšlná...

Mary si libuje v rošťárnách...

Ano, kdysi se usmívala a přetékala odvahou a elánem...

„Mary!“

Coralin hlas ji vylekal. Byla to její šéfová.

„Musím s tebou mluvit.“

„Už běžím!“

„Vzadu.“

Mary opřela koště o zeď a rychle si upravila poněkud rozčuchané světlé vlasy. Sice předstírala nenucenost, ale byla si celkem jistá, o co ve skutečnosti jde. Alespoň v to doufala!

Dnes měla jednadvacáté narozeniny a tyhle věci se obvykle v salonu slavily.

Až doteď se celý den cítila mizerně – nikdo se o nich vůbec nezmínil. Dokonce ani otec jí neposlal blahopřání.

„Nejsi v průšvihů,“ dodala rychle Coral. Možná proto, že se to příliš často nestávalo.

Ať se v poněkud ošuntělém londýnském kadeřnictví pokazilo cokoliv, vždycky to nějakým způsobem byla její vina. Ale teď, když už téměř přestávala doufat, se věci začnou zlepšovat.

„Máš na dnešní večer plány?“ zeptala se Coral, když prošly úzkou chodbou do místnosti pro zaměstnance.

„Ne, žádné nemám,“ odpověděla Mary s nadějí. Možná ji konečně pozvou ven se *sobotní partou*, jak některé kolegyně jejich skupinu nazývaly. Populární kolegyně, mezi něž Mary nepatřila.

„To je dobře, protože k tobě mám prosbu,“ pokračovala Coral a otevřela dveře.

„Prosbu?“ zopakovala Mary a připravila se na výkřik „Hodně štěstí!“ a předstírané překvapení.

Očekávala balonky, dort a bouchnutí čerstvě otevřené lahve šampaňského, i když Mary ve skutečnosti alkohol nepila.

Jenže místnost byla prázdná a jediným pohledem zjistila, že na ni nečeká dort, ale hromada špinavých hrnků, které bude muset večer umýt.

„Jakou prosbu?“ zeptala se a pokoušela se spolknout zklamání, zatímco se stále nevzdávala naděje, že bude oslava třeba až po pracovní době.

„Mám dnes večer schůzku,“ vysvětlovala Coral. „A nemůžu se z ní vyvlíknout. Věř mi, zkoušela jsem to...“

Mary se zamračila.

„Jenže dnes také přilétá z Atén Costa Leventis.“ Coral si prohlížela její nechápatý výraz. „Prosím tě, neříkej, že jsi o něm nikdy neslyšela.“

„Neslyšela.“

Coral si podrážděně povzdechla. „Je to důležitý muž – hodně důležitý muž – a na poslední chvíli si domluvil večeri...“ Mary vytřeštila oči, když jmenovala velmi exkluzivní hotel v Mayfair. „Problém je, že už mám domluveného kli-, chci říct rande. A chci tě požádat, abys šla místo mě.“

„Na rande s Costou Le-“

„Bože, ne!“ Coral se při té představě rozesmála. „Věř mi, že kvůli němu bych se zřekla čehokoliv. Ne,

myslím večeri s Erikem Ridgemontem, který se má s Costou Leventisem setkat.“

Ani teď neměla Mary ponětí, o kom to mluví, ale několikrát nevěřičně zamrkala, když jí Coral prozradila, kolik jí zaplatí. Bylo to mnohem víc, než si vydělala za týden.

Za jednu večeri.

Mary byla ohledně mužů naprosto nevinná, ale rozhodně ne naivní. Čas strávený v pěstounské péči i mimo ni, když byl otec několikrát ve vězení, ji naučil o životě mnoho. Coralin červený sportovní vůz a luxusní garderoba zrovna neodpovídaly výplatě ze sotva výdělečného salonu.

„Jenom večeri?“ zeptala se pochybovačně.

„Nebo cokoliv budeš chtít,“ odpověděla Coral. „Podívej, vím, že je to na poslední chvíli, ale už jsi řekla, že na dnešek nemáš žádné plány.“

„Je mi líto,“ zavrtěla Mary hlavou. „Ne.“

„Tohle je vážně důležité,“ zavrčela Coral.

Mary byla v pokušení odpovědět *pro mě ne*. Ale nechtěla se hádat s šéfovou – nebo s kýmkoliv jiným, když na to přišlo! Od matčiny smrti v Maryiných sedmi letech se jí v hrdle i srdci usadila úzkost a už tam zůstala. Připadala si, jako by neustále chodila po nataženém laně bez záchranné sítě, a děsila se, že stačí jediný špatný pohyb a spadne.

Mary totiž v salonu jen nepracovala, ale zároveň tam i bydlela. Začala jako páteční placená výpomoc, ale když jí vypršela dohoda, Coral jí nabídla stále místo s bonusem v podobě ubytování. A taky naznačila, že by jí mohla vzít do učení, ale zatím se to nestalo. A Coral jí s radostí vysvětlila proč. Kromě toho, že neustále snila během dne, neuměla konverzovat se zákazníky a příliš často říkala špatné věci...

V podstatě nezapadala.

Mary to věděla už dlouho.

„Tohle je Mary...“ Přesně takhle ji pozdě v noci nebo uprostřed rodinné večeře představovaly sociální pracovnice. „Mary Jonesová.“

Mary Jonesová a její zkušební umístění do pěstounské péče, které nikdy nevyšlo.

Mnohokrát dostala nálepku „problémová“ a „ta divná“. Kvůli neutuchajícímu smutku ji považovali za mrzutou dívku a pozdější pokusy o navázání přátelství se jevily jako zoufalé a vlezlé. Ach, jak se jí v jedné z nových škol smáli, když jim během jedné hodiny pyšně ukázala dárek od otce, který vyrobil ve vězení.

Ha, ha, ha...

A ve svých jednadvaceti letech stále neměla žádnou opravdovou přítelkyni, kariéru ani domov, který by mohla skutečně považovat za vlastní. Měla jen postel vzadu v salonu.

„Dneska máš šanci vydělat si nějaké pořádné peníze,“ pobízela ji Coral. „Vždyť pořád kňučíš, že jich máš málo.“

To bolelo.

„Udělal jsem toho pro tebe dost,“ připomněla jí Coral. „Zrovna včera jsem tě bránila před ostatními, když se ztratila kasička se spropitným.“

„Nemám s tím nic společného.“

„Ještě jsme to nevyřešily...“ povzdechla si Coral. „Poslední dobou se ztrácí dost často, a kdyby holky věděly o tvém otci...“ Coral zjihla, když se Mary zachvěla. „Podívej, když to pro mě uděláš, dám ti dvojnásobek, a ještě ti upravím vlasy.“

Myšlenka na pěkný účes byla skutečně lákavá. Navzdory práci v kadeřnictví ji nikdy nikdo profesionálně neostříhal, takže nosila světlé vlasy neustále stažené vzadu.

Ale stejně zavrtěla hlavou. „Omlouvám se.“

Coral její odpověď ne vzala na vědomí. „Přemýšlej o tom,“ řekla a nechala ji tam stát.

Mary věděla, že by se měla proti nařčení z krádeže důrazněji bránit, ale vždycky vyděšeně ztuhla, když přišlo na otcovu kriminální minulost. Co kdyby se v tom někdo vrtal a vyšla by najevo hlubší pravda?

Před drobnějšími prohřešky, za něž si odpykával trest nyní, se dopustil několika kancelářských podvodů v pokusu zaplatit školné a hypotéku, aby jim nevzali jejich domov. Ale byl to ještě dřívější zločin, ke kterému se Mary nedokázala vrátit.

William Jones řídil pod vlivem alkohol a byl odsouzen za zabití matky.

Jednalo se o chladnokrevné shrnutí, ale víc Mary nedokázala.

Pokusila se odsunout tyhle myšlenky stranou a začala sbírat a odnášet hrnky do malé kuchyňky vedle její ložnice. Všimla si, že kolegyně zase nechaly venku mléko, a uklidila ho. Pak se zadívala na lednici. Mezi poznámkami a několika bizarními magnety visel její poklad.

Mary si ho brala všude s sebou.

Malý magnet znázorňující pláž v Cornwallu s drobným teploměrem, který stále fungoval. Mary ho každé ráno zkontrolovala a téměř na sobě cítila matčin úsměv. Měla ho už od chvíle, kdy ji poprvé odvedli z domova. Byl to dárek, který matce koupila během jejich poslední rodinné dovolené.

Jak mohla v ten nádherný letní den tušit, že se o několik týdnů později všechno rozpadne?

Přejela po teploměru prstem. Tady, daleko od vyhřátého salonu, panovalo stejné chladno, jako byla Mary osamělá.

Vytáhla zpod něj kus papíru. Jednalo se o horoskop, který vytrhla z jednoho časopisu pro zákaznice.

Pokud dnes máte narozeniny...

Zřejmě ji čekalo dobrodružství, jen kdyby měla odvahu riskovat...

Schovala si ho částečně v naději, že jí matka

ukazuje cestu, kterou by se měla vydat. Možná to bylo hloupé, ale přesto nic jiného neměla.

Když na ni Coral křikla další objednávku nápojů od zákaznic, Mary rychle vrátila horoskop zpátky a začala s jejich přípravou.

„Tak kam dneska večer vyrážíte?“ konverzovala Coral s klientkou, zatímco jí upravovala nehty.

Všichni se připravovali na sobotní večer. Restaurace, bary... Výročí, schůzky s přáteli... Mary poslouchala hlasitý hovor a cítila, jak ji Coral pozoruje.

Téměř polovina klientek šla na rande naslepo. A nebyla snad Coralina nabídka stejná? Peníze navíc by znamenaly, že by si mohla koupit kostýmek na pohovory a přiblížit se svému snu odejít ze salonu.

„Přemýšlela jsi o tom?“ udeřila na ni Coral, jakmile se za poslední zákaznicí rozezněl otravný zvonek na dveřích.

„Nemůžu jít.“

„Vážně potřebuje doprovod. Leventis si určitě přivede nějakou modelku – to ti můžu zaručit! Eric tam nemůže sedět sám...“

Mary zaváhala. Jedním z důvodů, proč se nikdy neodvážila na zajímavější místo než nedaleká kavárna nebo místní knihovna, byla skutečnost, že se cítila sama příliš nápadná.

„Eric je zlatíčko,“ přesvědčovala ji Coral. „A pokud nemáš co na sebe, můžeš si půjčit šaty...“

„To není problém,“ odpověděla Mary a vybavila si staré klasické šaty. Byla to nepraktická koupě, ale nedokázala jim odolat, i když je nikdy nevezala na sebe.

„Vážně?“ zapochybovala Coral. „Je to velmi luxusní hotel.“

„Mám přesně takový model,“ ujistila ji Mary. „Schovávala jsem si ho pro zvláštní příležitost.“

„Výborně!“ rozzářila se Coral. „Tak si sedni, abych ti mohla udělat vlasy.“

„A neměla bys je nejdřív umýt?“ zeptala se Mary a pomyslela na masáž a hloubkovou masku, které dělali klientkám každý den.

Jenže Coral zavrtěla hlavou. „To nemůžu, když je budu vyčesávat nahoru. A na střih a úpravu nemáme dost času. Brzy se budeš muset sejít s Erikem.“

Mary se posadila a sledovala, jak jí Coral žehlí vlasy. Trochu se předklonila, když z nich tvořila na temeni hlavy propracovaný účes, a vybavila si popis sedmileté holčičky ze školní zprávy.

Lehkomyslná, rozpustilá, odhodlaná... Ale objevilo se tam ještě další významné téma...

Mary se musí naučit zvažovat důsledky...

„Zakloň hlavu,“ pobídla ji Coral.

Mary se na vteřinu v zrcadle zadívala do svých světle modrých očí, ale pak je rychle zavřela, když jí Coral začala lakovat vlasy.

Tolik let už zvažovala důsledky. Znovu a znovu, dokud se nebála i vlastního stínu. Byla unavená tím, jak se ostatní baví, zatímco ona se drží zpátky. Byla tak unavená tím, že je neustále sama.

Možná se tenhle Eric cítí stejně.

„Hotovo!“ zvolala Coral. „Nechám tě, aby sis udělala mejakp. Už vážně musím běžet. Uvidíme se v úterý.“ Protože v pondělí měl salon zavřeno. „Nezapomeň pořádně utřít prach.“

„Jistě,“ povzdechla si Mary.

„A vyper ručníky...“ připomněla jí Coral.

Zacinkal zvonek, jak spěchala ven ze dveří. Ne, že by jí Mary věnovala pozornost.

V den jednadvacátých narozenin jde na svoje první rande!

DRUHÁ KAPITOLA

„Ty jsi Mary?“

Čekala v honosné hale nejúžasnějšího londýnského hotelu, a když zaslechla posměch v hlase svého společníka, okamžitě věděla, že udělala tu největší chybu ve svém životě. Eric Ridgemont se nedal ani v nejmenším popsat jako „zlatíčko“.

A nebyl sám. Za ním stála dvojice statných mužů v oblecích, ze kterých ještě víc znervózněla.

Kdyby jí hosteska před chvílí nevzala kabát a deštník, byla by v pokušení se znovu obléknout, jak Ridgemond nesouhlasně přejížděl pohledem po šedých tvídových šatech.

Vpředu byly hladké s jednoduchými záševky na prsou, protože jejich krása spočívala vzadu – měly nepatrně odhalená záda, těsně přiléhaly k bokům a dole se rozšiřovaly do volánu.

A na dnešní večer jich byla naprostá škoda.

„Jdeš pozdě,“ pokáral ji.

„Autobus...“ Pokusila se vysvětlit, ale neposlouchal. Místo toho si ji prohlížel od hlavy k patě způsobil, ze kterého neklidně přešlápla v Coraliných o číslo větších lodičkách.

„No, tak si jdi udělat nějaký mejakp,“ pobídl ji, když si prohlédl její tvář.

„Žádný nenosím.“